

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: T. P.
bytem X

zastoupen JUDr. Emil Flegel, advokát
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10
proti

žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 1882/57, 587 33 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2024, č. j. KUJI 88360/2024,
sp. zn. OOSČ 632/2024 OOSČ/167,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2024, č. j. KUJI 88360/2024, sp. zn. OOSČ 632/2024 OOSČ/167, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen **uhradit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku **11 228 Kč** ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta, sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce výše citované rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2024, č. j. KUJI 88360/2024, sp. zn. OOSČ 632/2024 OOSČ/167 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný

zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“ či též „prvostupňový orgán“), ze dne 19. 8. 2024, vypravené dne 20. 8. 2024, č. j. DOP/53696/2024-pesko/7922/2024 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „prvostupňové rozhodnutí“ či též „rozhodnutí o přestupku“), a předmětné rozhodnutí potvrdil. Současně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl i žalobcovo odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 12. 8. 2024, vypravené dne 12. 8. 2024, č. j. DOP/52648/2024-pesko/7922/2024, kterým byl zamítnut návrh žalobce na nařízení ústního jednání. I toto usnesení žalovaný jako zákonné a správné potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 28. 5. 2024 v době nejméně od 21:49 hod. do 21:50 hod. *řídil* ve Velkém Meziříčí na ul. Františky Stránecké *osobní motorové vozidlo* tov. zn. BMW 320 D, RZ: X, *pod vlivem alkoholu* a na daném místě byl zastaven a kontrolován hlídkou PČR. V průběhu kontroly byl žalobce vyzván k provedení *orientační dechové zkoušky* přístrojem zn. DRÄGER, který dne 28. 5. 2024 ve 22:02 hod. naměřil u žalobce hodnotu 0,28 ‰ alkoholu v dechu a ve 22:07 hod. potom 0,27 ‰. S těmito výsledky žalobce na místě souhlasil a odborné lékařské vyšetření za účelem zjištění přítomnosti alkoholu v krvi nežádal. Po odečtení odchylky 0,24 ‰ zohledňující faktory ovlivňující výsledek měření a jeho přepočtení tak byla žalobci prokázána minimální hodnota alkoholu v krvi *blíží k době řízení vozidla ve výši 0,04 ‰*. Tím žalobce z nedbalosti porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a naplnil znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. c) téhož zákona.
3. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci podle § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), s přihlédnutím k § 125c odst. 5 písm. b) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, *pokutu 7 000 Kč* a zároveň *trest zákazu činnosti* spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně byla žalobci rozhodnutím o přestupku uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 2 500 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul obsah správního spisu a zrekapituloval průběh řízení. Poté v rozsahu odvolacích námitek přezkoumal rozhodnutí o přestupku.
5. Žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňový orgán postupoval v přestupkovém řízení v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), a zjistil skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Spáchání přestupku žalobcem bylo na základě listinných podkladů spolehlivě zjištěno a prokázáno. Závěry správního orgánu I. stupně považuje žalovaný nejen za věcně správné, ale ve výsledku taktéž jako zákonné a plně přezkoumatelné.
6. Stěžejním důkazem v řízení o přestupku založeném na přítomnosti alkoholu v krvi je společně s laboratorním vyšetřením *analýza přítomnosti alkoholu v krvi zjištěná dechovou zkouškou* provedenou certifikovaným a kalibrovaným analyzátozem. V řešené věci byla u žalobce přítomnost alkoholu v krvi zjištěna přístrojem Dräger Alkotest 7510 typu

Standard, který měl v době měření platné osvědčení a splňoval požadované metrologické vlastnosti, o čem svědčí dokumenty založené ve správním spisu. V daném případě byla k určení přítomnosti alkoholu v krvi žalobce *provedena dostatečně průkazná dechová zkouška*. Poněvadž byla výsledná naměřená hodnota alkoholu v krvi pozitivní (po odečtu odchylky ve prospěch žalobce činila 0,04 ‰), bylo prokázáno, že žalobce byl v době řízení motorového vozidla ovlivněn alkoholem. Platná právní úprava přitom vychází z tzv. nulové tolerance, kdy je i při nízkém obsahu alkoholu v krvi řízení motorového vozidla zakázáno.

7. K námitce žalobce, že výsledky dechové zkoušky byly *ovlivněny cigaretovým kouřem*, pak žalovaný zdůraznil, že tento důvod žalobce uvedl až v rámci odvolání, pročez se jeho námitka jeví jako spekulativní a neopodstatněná. Ze spisového materiálu neplyne žádná skutečnost, že by žalobce mezi jednotlivými měřeními kouřil elektronickou cigaretu. Žalobce byl po zákonném poučení PČR vyzván k podrobení se dechové zkoušce, přičemž s naměřenými hodnotami souhlasil a ty bez výhrad podepsal. Dle judikatury správních soudů je přitom podpis žalobce v tomto případě třeba chápat jako souhlas se zjištěným skutkovým stavem.
8. Ve věci nebylo potřeba nařizovat ústní jednání, neboť žalobce pro jeho nařízení neuvedl žádné konkrétní důvody. Obecné konstatování, že policie při dechových zkouškách nedodržela návod k obsluze a nepostupovala dle příslušné metodiky, k nařízení ústního jednání nepostačuje. Žalovaný se ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu, že provádění dalšího dokazování svědeckými výpověďmi by bylo za dané situace nadbytečné, neboť by z povahy věci nemohly na spolehlivě zjištěném skutkovém stavu nic změnit.
9. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo* a respektoval rovněž princip legitimního očekávání. Jelikož ve správním řízení nedošlo k žádným procesním pochybením, žalovaný odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a rozhodnutí potvrdil. Týmž způsobem žalovaný rozhodl i o odvolání žalobce proti usnesení, jímž prvostupňový orgán zamítl jeho návrh na nařízení ústního jednání.

III. Žaloba

10. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nezákonné a účelové. K tomu uvedl, že policisté při provádění kontroly nepostupovali v souladu s *metodikou Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST a pracovním postupem Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) č. 114-MP-C008-08*. Měření alkoholu v dechu nelze považovat za správně provedené, neboť v situaci, kdy žalobci vyšla v celkovém pořadí druhá dechová zkouška (po odečtu možné chyby analyzátoru a expertně stanovené nejistoty přepočtu v celkovém rozsahu 0,24 ‰) jako negativní, měla tato být *vzata jako konečná* a v dalším testování již *nemělo být pokračováno*.
11. Pokud tudíž správní orgány při rozhodování o vině žalobce za přestupek vycházely z výsledku třetí dechové zkoušky (s výslednou hodnotou 0,28 ‰), která neměla být vůbec provedena, jsou jejich závěry *nezákonné*. Současně správní orgány pochybily, jestliže mechanicky upřednostnily první (v posuzované věci celkově třetí) dechovou zkoušku jen proto, že byla učiněna nejbližší po ukončení řízení vozidla. Se zřetelem na volné hodnocení důkazů a presumpci nevinu a z ní vyplývající zásadu *in dubio pro reo* je

pro zjištění hladiny alkoholu v těle řidiče vždy třeba vycházet z nejnižší naměřené hodnoty.

12. Současně žalobce namítal, že výsledky testu na přítomnost alkoholu v dechu *nebylo možné použít* proto, že byl výsledek dechových zkoušek *ovlivněn cigaretovým kouřem*, neboť žalobce v průběhu jednotlivých zkoušek kouřil elektronickou cigaretu. To je podle návodu k obsluze analyzátoru i souvisejícího pracovního postupu ČMI zakázáno. S odkazem na ustálenou judikaturu žalobce zdůraznil, že nedodržení pracovního postupu ČMI *vylučuje* použití výsledků dechových zkoušek pro účely přestupkového řízení. Ke zjištění skutkového stavu věci byly správní orgány povinny nařídít *ústní jednání*, v rámci kterého by jako svědky vyslechly minimálně žalobcovy spolujezdce, jejichž čestná prohlášení žalobce v řízení doložil.
13. Jelikož v posuzované věci nebylo žalobci spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu dostatečně prokázáno, žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň požádal též uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. V rámci vyjádření ze dne 15. 1. 2025 žalovaný především odkázal na obsah svého rozhodnutí. K námitce, že třetí dechová zkouška neměla být vůbec provedena, podotkl, že v daném případě orientační dechové zkoušky proběhly plně v souladu s pracovním postupem ČMI, podle něhož je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol měření minimálně jednou zopakovat. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, *nesmí být mezi výsledky měření rozdíl větší než 10 %*. Jelikož rozdíl naměřených hodnot mezi první a druhou dechovou zkouškou tuto hranici překračoval, bylo potřeba provést zkoušku třetí.
15. Žalovaný taktéž uvedl, že správní orgán I. stupně hodnotil naměřenou hodnotu alkoholu v krvi vypočítanou z hodnoty blíže k době řízení jako polehčující okolnost, přičemž oba správní tresty stanovil na samé spodní hranici zákonné sazby. I kdyby prvostupňový orgán při rozhodování vycházel z naměřené hodnoty, jež byla pro žalobce příznivější (čtvrté hodnoty ve výši 0,27 ‰), nemělo by to již na uložené správní tresty *žádný vliv*. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je zákonné a věcně správné, a proto soudu navrhl zamítnutí žaloby.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Z oznámení přestupku PČR ze dne 29. 5. 2024 vyplývá, že dne 28. 5. 2024 v době nejméně od 21:49 hod. do 21:50 hod. řídil žalobce ve Velkém Meziříčí na ul. Františky Stránecké motorové vozidlo tov. zn. BMW 320 D, RZ: X, po předchozím požití alkoholu. Přístrojem *Dräger Alcotest 7510* mu totiž byla dne 28. 5. 2024 naměřena v 21:52 hod. hodnota 0,31 ‰, druhou zkouškou v 21:57 hod. hodnota 0,24 ‰, třetí zkouškou v 22:02 hod. hodnota 0,28 ‰ a čtvrtou zkouškou v čase 22:07 hod. hodnota 0,27 ‰ alkoholu v dechu. Totožné informace vyplývají i z úředního záznamu PČR ze dne 29. 5. 2024 a úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy z téhož dne. Z policejní dokumentace rovněž plyne, že žalobce s výsledky dechové zkoušky souhlasil a podepsal všechny sjetiny výtisku přístroje. K výsledku dechové zkoušky dodal, že měl přibližně v 21:30 hod. jedno pivo, přičemž z jeho dechu byl cítit alkohol.

17. Posléze příkazem ze dne 24. 6. 2024 zahájil prvostupňový orgán s žalobcem řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Po podání odporu správní orgán žalobce vyrozuměl o pokračování v řízení a vyzval jej k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, čehož žalobce využil. Žalobce se k věci obsáhle vyjádřil přípisem ze dne 26. 7. 2024, kterým současně požadoval nařízení ústního jednání, čemuž prvostupňový orgán nevyhověl. Poté bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti němuž se žalobce, stejně jako proti usnesení o nenařízení ústního jednání ze dne 12. 8. 2024, odvolal (vždy formou blanketního odvolání, které na výzvu doplnil). O obou odvoláních žalovaný zároveň rozhodl napadeným rozhodnutím, které je předmětem soudního přezkumu v tomto řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
20. Krajský soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 ve spojení s 76 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
21. Žaloba je důvodná.
22. V projednávané věci byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož se fyzická osoba dopustí tím, že: „*v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky.*“ Uvedené ustanovení je ztělesněním vůle zákonodárce zabránit tomu, aby se provozu na pozemních komunikacích účastnily osoby, jejichž reakční schopnosti při řízení vozidla mohou být negativně ovlivněny alkoholem či jinou návykovou látkou. Z citované dikce přitom vyplývá, že je potřeba postihovat jak samotné řízení pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky, tak i sankcionovat situace, kdy osoba požila alkohol či jinou návykovou látku dříve, avšak v okamžiku řízení vozidla je stále pod jejím vlivem.
23. Judikatura správních soudů ve vztahu k této skutkové podstatě přestupku [v období do 31. 12. 2023 vymezené v § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu] v minulosti opakovaně dovodila, že *nezáleží na konkrétním množství* alkoholu či jiné škodlivé látky v krvi, nýbrž z hlediska závěru o odpovědnosti za tento druh přestupku postačí již samotný *stav ovlivnění* (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 10 As 137/2016-37; rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tento právní závěr přitom vychází z mnohokrát potvrzené premisy, že *i malé množství alkoholu v krvi ovlivňuje klíčové schopnosti* řidiče potřebné pro bezpečné řízení vozidla a snižuje jeho schopnost závčas reagovat na situace nastalé v silničním provozu (srov.

rovněž usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).

24. Proto je platná právní úprava v ČR založena na principu tzv. *nulové tolerance* alkoholu při řízení motorových vozidel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 102/2013-42, ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 As 141/2014-24, či ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32). To pak v praxi znamená, že jakékoli zjištěné množství alkoholu v krvi (po požití alkoholických nápojů) při řízení vozidla vykazuje znaky přestupkového jednání, přičemž již *není úkolem správních orgánů zjišťovat*, zda naměřené množství alkoholu může či nemůže v konkrétním případě řidiče při řízení vozidla ovlivnit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 151/2016-23).
25. V současné době existují dvě základní metody vedoucí ke zjištění, zda je řidič při řízení ovlivněn alkoholem. Obecně platí, že policista může v případě podezření na užití alkoholu vyzvat řidiče k *orientační dechové zkoušce* prováděné za pomoci certifikovaného alkoholtesteru měřícího hladinu alkoholu v dechu pomocí elektrochemických senzorů. Pokud řidič takovou zkoušku odmítne nebo pokud je její výsledek nejasný či sporný, může být policisty vyzván k *odbornému lékařskému vyšetření*. To obvykle zahrnuje vedle klinického vyšetření lékařem i odběr biologického materiálu (krve), jenž umožňuje určit přesnou hladinu alkoholu v krvi. Naopak, byla-li orientační dechová zkouška provedena korektně a výsledky nevykazují pochybnosti o správnosti měření, zpravidla již není potřeba k odbornému lékařskému vyšetření přistupovat (§ 20 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb.).
26. Důkazní hodnotou výsledků orientační dechové zkoušky a možnostmi jejich užití jako důkazu v řízení o přestupku se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, kde dovodil, že: „*je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může být na něm založen závěr o vině za přestupek*“. V tomto usnesení současně rozšířený senát zdůraznil, že výsledek orientační dechové zkoušky jsou správní orgány povinny hodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou oficiality a zásadou materiální pravdy. Pokud výsledek orientační dechové zkoušky připouští důvodné pochybnosti o ovlivnění řidiče alkoholem a tyto pochybnosti se nepodaří odstranit ani provedením dalších důkazů (§ 50 odst. 3 s. ř.), je třeba v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch obviněného.
27. V řešené věci žalobce v žalobě rozporoval správnost provedené orientační dechové zkoušky a její výsledky považoval za v přestupkovém řízení nepoužitelné kvůli nedodržení a opakovanému porušení metodického pokynu Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, který odkazuje na obecný pracovní postup č. 114-MP-C008-08 zpracovaný ČMI. V první řadě se krajský soud k námitce žalobce zabýval tím, jestli správní orgány postupovaly správně, jestliže vycházely z *celkové třetí dechové zkoušky* s hodnotou 0,28 ‰ alkoholu v krvi, a *nikoliv z druhé dechové zkoušky* o výsledné hodnotě 0,24 ‰, která byla pro žalobce příznivější.
28. Na tomto místě krajský soud uvádí, že veškeré náležitosti, jakož i podrobný průběh orientační dechové zkoušky, podrobně upravuje právě účastníky citovaná metodika Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST založená na pracovním postupu ČMI č. 114-MP-C008-08. Významem této metodiky se již dříve zabýval Nejvyšší správní soud,

který dovodil, že třebaže ji není možno *per se* považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam, poněvadž má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, jež povedou ke spolehlivým a věrohodným výsledkům měření (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24).

29. Z předmětné metodiky, jejíž obsah je krajskému soudu dobře znám z jeho dřívější rozhodovací činnosti (srov. např. rozsudky ze dne 9. 3. 2022, č. j. 41 A 88/2020-92, ze dne 7. 9. 2023, č. j. 32 A 59/2020-30, či recentní rozsudek ze dne 29. 11. 2024, č. j. 41 A 28/2024-40), mj. vyplývá, že vzhledem k měřicímu principu přístroje a vyloučení podezření na zbytkový alkohol v ústní dutině je třeba při pozitivních zkouškách (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00 ‰) *měření minimálně jednou zopakovat* po uplynutí pěti minut a dále je nutné dbát na to, aby *výsledky jednotlivých po sobě provedených měření nevykazovaly rozdíl naměřených hodnot větší než 10 %*. Pouze tehdy, indikují-li výsledky bezprostředně navazujících měření přítomnost alkoholu v krvi a současně se naměřené hodnoty vzájemně neliší o více než 10 %, lze tyto výsledky považovat za správné a vzít je jako (přímý) důkaz v řízení o přestupku.
30. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v nyní posuzované věci provedli policisté bezprostředně po zastavení vozidla s žalobcem dne 28. 5. 2024 v časovém rozmezí mezi 21:52. hod. a 22:07 hod. prokazatelně celkem *čtyři pozitivní orientační dechové zkoušky* na alkohol s výsledky: 0,31 ‰, 0,24 ‰, 0,28 ‰ a 0,27 ‰ alkoholu v dechu, přičemž mezi všemi pokusy byl zachován nezbytný minimální časový odstup pěti minut (tato otázka ani není mezi účastníky řízení sporná). Krajský soud posoudil použitelnost všech naměřených hodnot a ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že první dva výsledky (0,31 ‰ a 0,24 ‰ alkoholu v krvi) nebylo v souladu s citovanou metodikou možné použít.
31. Jak správně vysvětlil již prvostupňový orgán v rozhodnutí o přestupku, v daném případě rozdíl mezi výsledky první a druhé dechové zkoušky převyšoval 10 %, a proto *nebylo možné z první naměřené hodnoty vycházet*. Zcela totožná situace nastala i ve vztahu k druhé naměřené hodnotě, kdy mezi druhou a třetí zkouškou činil rozdíl více než maximálně přípustných 10 %, protože *ani výsledek druhé dechové zkoušky nebyl v souladu s citovanou metodikou dostatečně verifikován*. Za těchto okolností proto zasahujícím policistům nezbylo, než postupovat podle pravidel obsažených v příslušné metodice a pokračovat v dalším testování žalobce. Zcela správně proto došlo k provedení čtvrté orientační dechové zkoušky, která potvrdila *výsledky třetí dechové zkoušky jako správné a plně použitelné*, neboť rozdíl v hodnotách naměřených v rámci třetí a čtvrté zkoušky nepřesahoval 10 %. Obdobně pak *bylo možné využít i samotný výsledek čtvrté dechové zkoušky*, který sám o sobě splnil všechny požadavky kladené metodikou.
32. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud uvádí, že správní orgány nepochybily, pokud při zjišťování skutkového stavu nevycházely z druhé naměřené hodnoty, protože *její správnost nebyla následujícím měřením potvrzena*. Na tomto závěru přitom nemůže nic změnit ani argumentace žalobce, že by hodnota naměřená při druhé dechové zkoušce byla po odečtu maximální možné chyby analyzátoru a expertně stanovené nejistoty přepočtu ve výsledku nulová, resp. výsledek měření by byl v konečném důsledku

negativní. V případě pozitivní zkoušky na alkohol v dechu (tj. i při hodnotě 0,24 ‰) je policie *vždy povinná zjištěný výsledek ověřit kontrolním měřením*. To ovšem v daném případě správnost předchozího výsledku nepotvrdilo. Námitku žalobce proti nesprávnému nakládání s výsledky měření proto krajský soud posoudil jako nedůvodnou.

33. Nezávisle na výše uvedeném však zdejší soud tvrzení žalobce o akceptaci nesprávného výsledku orientační dechové zkoušky zčásti přisvědčil. Nepřehlédl totiž, že oba správní orgány při hodnocení naplnění znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu chybně vycházely z výsledku třetí dechové zkoušky (0,28 ‰), *třebaže výsledek v pořadí čtvrté dechové zkoušky (0,27 ‰) vyzníval vůči žalobci příznivěji*.
34. Zdejší soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatuje, že při volbě mezi více platnými výsledky orientační dechové zkoušky *nelze za rozhodný brát výsledek s vyšší naměřenou hodnotou alkoholu v krvi*, a to ani z důvodu, že k jeho změření došlo blíže době řízení. Mechanické upřednostnění dechové zkoušky, jež byla učiněna nejbližší po ukončení řízení vozidla, je zjevně nesprávné, jelikož se zřetelem na volné hodnocení důkazů doplněné zásadou presumpce neviny a z ní vyplývající zásadu *in dubio pro reo* je pro zjištění hladiny alkoholu v těle řidiče *nutno vycházet z nižší naměřené hodnoty* (viz např. již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, či též rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 33 A 11/2017-41).
35. V posuzované věci však krajský soud dospěl k závěru, že uvedené pochybení *nemůže mít vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí*, neboť i kdyby správní orgány vycházely ze čtvrté dechové zkoušky o hodnotě 0,27 ‰ alkoholu v dechu žalobce, byl by stále konečný výsledek po odečtu přípustné odchylky ve výši 0,24 ‰ *pozitivní* (činil by 0,03 ‰). Zároveň krajský soud připomíná, že už tak byly žalobci uloženy oba správní tresty na samotné spodní hranici možné zákonné sazby, a tedy ani zohlednění nižší z naměřených hodnot by nemohlo v otázce správního trestu nic změnit.
36. Jako další v pořadí se pak krajský soud v rámci soudního přezkumu zabýval námitkou žalobce, že výsledky orientační dechové zkoušky nelze použít proto, neboť jsou *zkresleny kouřem*. V této souvislosti žalobce namítal, že správní orgány nezjistily stav věci bez důvodných pochybností, jestliže nijak nevyvrátily jeho tvrzení, že *mezi jednotlivými dechovými zkouškami kouřil elektronickou cigaretu*, což je v rozporu nejen s návodem k obsluze použitého alkoholtesteru, ale i relevantními metodickými pokyny. Po důsledném přezkoumání předloženého správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud tuto námitku žalobce vyhodnotil jako důvodnou.
37. V návaznosti na argumentaci žalobce krajský soud uvádí, že pracovní postup ČMI č. 114-MP-C008-08 a z něj vycházející metodika Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST skutečně zakazuje vedle konzumace jídla a pití během provádění orientační dechové zkoušky též kouření. Z citovaných podkladů vyplývá, že tabákový či jakýkoliv jiný kouř přítomný v dechu testované osoby může poškodit měřicí systém přístroje a *způsobit nepřesné měření*. Proto je testování osoby možné vždy až po uplynutí nejméně tří minut od skončení kouření (srov. bod 6 „Pracovní postup při měření“ pracovního pokynu ČMI č. 114-MP-C008-08). Tyto metodické závěry nachází odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24).

38. Z uvedeného je evidentní, že případné kouření elektronické cigarety žalobcem v pauzách mezi jednotlivými dechovými zkouškami *mohlo ovlivnit výsledky měření a zkreslit naměřené hodnoty*. Jakkoli se tedy žalobcem prezentovaná skutková verze, že mezi jednotlivými pokusy kouřil, může jevit jako málo pravděpodobná (žalobce tuto skutečnost zmínil až v rámci odvolání), je taková verze reálně myslitelná a s ohledem na shora uvedená rizika ji nelze *a priori* vyloučit jako spekulativní či neopodstatněnou. Krajský soud uvádí, že přestupkové řízení je tradičně vnímáno jako řízení o trestním obvinění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, či ze dne 26. 11. 2009, č. j. 8 Afs 10/2008-89) se všemi důsledky z toho plynoucími. Existuje-li proto rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se obviněný přestupku nedopustil, je potřeba v souladu se zásadou *in dubio pro reo* řízení o přestupku zastavit. Důkazní břemeno stran prokázání skutkového stavu věci bez důvodných pochybností přitom leží na správním orgánu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, či ze dne 28. 3. 2012, č. j. 9 As 120/2011-166).
39. Poněvadž se pak v přestupkovém řízení neuplatní zásada koncentrace řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48), nebylo na překážku, pokud žalobce skutečnost, že v průběhu dechové zkoušky kouřil, zmínil až v rámci odvolání. I za této situace bylo povinností žalovaného na tvrzení žalobce *adekvátně reagovat a jím uváděné skutečnosti potvrdit či vyvrátit*. S ohledem na okolnosti řešené věci je přitom zřejmé, že ke zjištění skutečného stavu věci určitě mohly přispět především *výpovědi policistů provádějících silniční kontrolu žalobce*, kteří mohli podrobně popsat průběh kontroly, včetně skutečnosti, jestli žalobce mezi jednotlivými pokusy kouřil elektronickou cigaretu. K výsledku policistů však žalovaný nepřistoupil a tvrzení žalobce automaticky odmítl jako neopodstatněné. Takový postup zjevně odporuje jak zásadě materiální pravdy (§ 3 s. ř.), tak i vyšetřovací povinnosti správních orgánů dle § 50 odst. 3 s. ř.
40. Současně krajský soud souhlasí s žalobcem, že za účelem výsledku svědků bylo v dané věci *třeba nařídit ústní jednání*. Jakkoliv je pravdou, že nový zákon o přestupcích již oproti předchozí právní úpravě obsažené v zákoně č. 200/1990 Sb. (viz § 74) nařízení ústního jednání v přestupkovém řízení nutně nevyžaduje, z hlediska rozsahu možností realizace procesních práv osoby obviněné z přestupku *představuje ústní jednání i nadále preferovaný důkazní režim*. V situaci, kdy pak obviněný vyvolá důvodné pochybnosti stran skutkového stavu věci, je navíc správní orgán i podle platné právní úpravy povinen *nařídit ústní jednání vždy* (viz § 80 odst. 2 větu třetí zákona o přestupcích). Krajský soud proto dospěl k závěru, že jelikož žalobce v rámci odvolání uvedl tvrzení způsobilé narušit dosavadní skutkovou verzi správních orgánů, *bylo nařízení ústního jednání v dané věci na místě*. Pouze při ústním jednání lze plnohodnotně realizovat zásady vlastní řízení o trestním obvinění umožňující dostatečnou ochranu práv obviněného. Jestli žalovaný žalobci tuto možnost upřel, zatížil své rozhodnutí vadou s vlivem na jeho zákonnost.
41. Zdejší soud tedy uzavírá, že druhou žalobní námitku shledal jako důvodnou, přičemž shledal, že napadené rozhodnutí nemůže v současné podobě v soudním přezkumu obstát. S ohledem na nejasnosti provázející průběh orientační dechové zkoušky na alkohol, které nebyly ve správním řízení objektivně vyvráceny, *nebylo v projednávané věci spolehlivě prokázáno*, jestli byl žalobce v okamžiku řízení motorového vozidla skutečně

ovlivněn alkoholem, jak to nutně vyžaduje skutková podstata přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

VII. Závěr a náklady řízení

42. Pro výše uvedené důvody rozhodl zdejší soud o žalobě tak, že napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutí žalovaného krajský soud vyhodnotil jako dílem nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jakož i dílem nezákonné z důvodů podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) téhož zákona.
43. V dalším řízení je žalovaný v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku. Je proto povinen zjistit skutkový stav věci (*průběh orientačních dechových zkoušek na přítomnost alkoholu v dechu*) bez důvodných pochybností, k čemuž je žádoucí zejména vyslechnout oba zasahující policisty. Za tímto účelem je jsou správní orgány povinny nařídít ústní jednání, neboť je to nezbytné k řádnému zjištění stavu věci (§ 80 odst. 2 zákona o přestupcích). Krajský soud ponechává na uvážení žalovaného, jestli vedle výsledku zasahujících policistů přistoupí taktéž k výsledku spolejezdce žalobce, anebo se spokojí s jejich čestnými prohlášeními založenými ve správním spisu.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci byl žalobce úspěšný a má tak právo na náhradu nákladů řízení. Z důvodu soudního řízení mu vznikly náklady řízení (i) za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, jakož i (ii) náklady v souvislosti se zastoupením advokátem. Podle obsahu soudního spisu učinil zástupce žalobce (JUDr. Emil Flegel) v řízení prokazatelně dva úkony právní služby, a sice převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby, vše v sazbě 3 100 Kč za každý úkon dle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 (celkem 6 200 Kč). Dále mu náleží rovněž náhrada hotových výdajů v sazbě 300 Kč za každý úkon (celkem 600 Kč). Poněvadž zástupce žalobce krajskému soudu prokázal, že je plátcem DPH, navýšil soud odměnu za zastupování žalobce o částku připadající na tuto daň. Celkově tak náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, již je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce